

สภาพการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทย : แนวทางในการแก้ปัญหา

อรรถพงษ์ ผิวเหลือง

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

อีเมล : yanamath60@gmail.com

บัญชา เกียรติจรุงพันธุ์

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

อีเมล : yanamath60@gmail.com

ณัฐกิตต์ สิริวัฒนาทากุล

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

อีเมล : yanamath60@gmail.com

Received : September 8, 2020 Revised : November 20, 2020 Accepted : December 25, 2020

บทคัดย่อ

สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยในปัจจุบันนั้น พบว่ามีหลายปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาไทย ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยผู้เขียนจะเสนอสภาพจากปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้ 1) สภาพปัญหาจากครูผู้สอน พบว่าเกิดปัญหาหลายอย่างในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยอันเกิดจากตัวครูผู้สอน ได้แก่ การวิเคราะห์หลักสูตรและตัวชี้วัด ขาดความรัก ความตระหนักในการจัดกิจกรรม ขาดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ของแก่นภาษาไทย กลวิธีการจัดการเรียนรู้การวัดและประเมินผลไม่หลากหลาย สื่อและนวัตกรรมที่นำมาใช้ไม่เหมาะสมกับผู้เรียน ครูขาดการศึกษา ค้นคว้า อบรม สัมมนาเพิ่มเติม และภารกิจนอกเหนือจากงานสอน 2) สภาพปัญหาจากผู้เรียน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีสภาพปัญหาด้านต่าง ๆ ดังนี้ สภาพร่างกาย สภาพสติปัญญา สภาพจิตใจ สภาพสังคม สภาพอารมณ์ ทักษะคิดของผู้เรียน 3) สภาพปัญหาจากผู้บริหาร พบว่าผู้บริหารยังมีปัญหาในการบริหารจัดการเรียนการสอนด้านต่าง ๆ ดังนี้ ขาดวิสัยทัศน์ด้านภาษาไทย ไม่ให้ความสำคัญของภาษาไทยเท่าที่ควร คัดเลือกครูผู้สอนโดยไม่คำนึงถึงความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์และความเหมาะสมและจัดตารางสอนไม่สอดคล้องกับบริบทของวิชาภาษาไทย 4) สภาพปัญหาจากหลักสูตร พบว่าหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีปัญหา ดังนี้ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ความสอดคล้องของหลักสูตรกับวิธีการจัดการเรียนรู้ของครู หลักสูตรไม่ตอบสนองผู้เรียนทุกระดับ เนื้อหาสาระของหลักสูตรมีมากแต่เวลาจัดกิจกรรมมีน้อยหนังสือเกี่ยวกับแนวปฏิบัติของหลักสูตรไม่ทั่วถึง การกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในลักษณะกว้างเกินไป 5) สภาพ

ปัญหาจากหนังสือเรียน พบว่าสภาพปัญหาของหนังสือเรียนในปัจจุบันมีปัญหาดังนี้ ความยากง่ายเนื้อหาในหนังสือเรียน ความสอดคล้องเนื้อหากับชีวิตประจำวัน ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ความล้าสมัยของเนื้อหาบางเรื่อง และความน่าสนใจของหนังสือเรียน 6) สภาพปัญหาจากผู้ปกครอง และสิ่งแวดล้อม พบว่าเกิดจากปัญหาต่าง ๆ ดังนี้ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง และผู้ปกครองไม่มีเวลาเพียงพออย่างไรก็ตามแม้จะเกิดปัญหาต่าง ๆ ข้างต้น แต่ทั้งนี้หากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหาร ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษา ครู และนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอน ผู้เปรียบเสมือนหัวใจหลักในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้มีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ก็จะทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยเป็นเรื่องที่ไม่ยุ่งยาก นักเรียนมีความสุขกับการเรียน สุดท้ายก็จะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกกับการเรียนการสอนภาษาไทยต่อไป

คำสำคัญ : ครูภาษาไทย, สภาพการจัดการเรียนรู้, แนวทางในการแก้ปัญหา

Thai Language Teachers' Learning Management Conditions : Solutions for Problem Solving

Atthaphong Phiwhlaung

Mahamakut Buddhist University Isan Campus, Thailand

E-mail: yanamath60@gmail.com

Buncha Kaitjarunphan

Mahamakut Buddhist University Isan Campus, Thailand

E-mail: yanamath60@gmail.com

Natthakit Siriwatthanathakun

Mahamakut Buddhist University Isan Campus, Thailand

E-mail: yanamath60@gmail.com

Abstract

Under the current conditions of Thai language learning activities, many factors hindering the success of Thai language instruction have been found. Therefore, this study aimed to present the said conditions as follows: 1) Teacher problem. Many problems in organizing Thai language learning activities resulted from teachers, such as curriculum and indicator analysis, lack of love and awareness in organizing activities, lack of a complete understanding of Thai language cores, limited strategies for learning, measurement and evaluation, unsuitable media and innovations for learners, teachers' lack of further education, research, training and seminars and extra missions. 2) Student problem. Most of the students had the following problems: physical, intellectual, mental, social, emotional problems, and their attitudes. 3) Administrator problem. The school administrator still had problems in teaching and learning in various areas as follows: lack of vision of Thai language, not giving the importance of Thai language as it should be, teachers' selection regardless of their expertise, experience and suitability, and inconsistent teaching schedule with the context of the Thai language course. 4) Curriculum problem. There were the problems of Thai learning substance group as follows: course changes, consistency of the curriculum with teachers' learning

management methods, courses’ failure to respond to the needs of learners of all levels, abundant contents of the course with limited activity duration, incomprehensive books on course guidelines, too generalized formulation of learning standards and indicators. 5) textbook problem. The textbook problems were as follows: difficulty of content, consistence of content and daily life, the appropriateness between content and to the age of the learners, some content obsolescence, and attractiveness of the textbooks. 6) Parent and environment problem. The problems derived from various areas, namely parents’ spending enough time with their child.

However, despite the above problems, if various agencies, including Ministry of Education, administrators, parents, school committee, teachers and students, especially instructors who are at the heart of the development of learning activities are determined to develop academic achievement, instruction of Thai language is not difficult. Students are happy to study Thai language. Finally, students would have their positive attitude towards teaching Thai language in the future.

Keywords : Thai Language Teachers, Learning Management Conditions,
Solutions for Problem Solving

บทนำ

การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยในปัจจุบันต้องยอมรับว่ามีหลายประเด็นที่ยังเป็นปัญหาสำหรับครูภาษาไทย ปัญหาดังกล่าวอาจจะส่งผลกระทบต่อโดยตรงหรือโดยอ้อม อันจะทำให้ผู้เรียนทุกระดับชั้นไม่ประสบความสำเร็จด้านการเรียนภาษาไทย ซึ่งในบทความนี้ผู้เขียนจะได้นำเสนอสภาพการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยจากประสบการณ์ที่เคยได้สังเกตการจัดการเรียนรู้ทั้งนักศึกษาครู และครูในชั้นเรียน ตลอดจนได้สัมภาษณ์ สอบถามครูภาษาไทยหรือผู้เกี่ยวข้องด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ในการนี้ได้นำเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยไว้ด้วย โดยมี 6 ประเด็น คือ 1. สภาพปัญหาจากครูผู้สอน 2. สภาพปัญหาจากผู้เรียน 3. สภาพปัญหาจากผู้บริหาร 4. สภาพปัญหาจากหลักสูตร 5. สภาพปัญหาจากหนังสือเรียน 6. สภาพปัญหาจากผู้ปกครองและสิ่งแวดล้อม ดังมีรายละเอียดดังนี้

สภาพปัญหาจากครูผู้สอน

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทยทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา นับเป็นครูที่ทำหน้าที่ผดุงภาษาประจำชาติเอาไว้แน่นอนว่าสังคมต้องคาดหวังว่าผู้เรียนนั้นจะต้องมีความสามารถด้านภาษาไทยเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามพบว่าเกิดปัญหาหลายอย่างในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยอันเกิดจากตัวครูผู้สอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์หลักสูตรและตัวชี้วัด

หลักสูตรนับเป็นพิมพ์เขียวสำคัญในการกำหนดทิศทางให้กับผู้เรียนว่าจะให้ไปทิศทางใด หลักสูตรภาษาไทยฉบับปัจจุบัน คือ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แบ่งสาระการเรียนรู้เป็น 5 สาระการเรียนรู้ ได้แก่ สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา และสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งในแต่ละสาระการเรียนรู้จะประกอบไปด้วยมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด สำหรับระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ตอนต้นจะเป็นตัวชี้วัดรายปี ส่วนมัธยมศึกษาตอนปลายจะเป็นตัวชี้วัดช่วงชั้น ทั้งนี้ครูภาษาไทยส่วนใหญ่ขาดการวิเคราะห์หลักสูตรและตัวชี้วัด มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย แต่มองข้ามตัวหลักสูตร ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เมื่อขาดการวิเคราะห์อย่างละเอียด ก็ย่อมส่งผลให้การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยมีปัญหาตามมา เพราะไม่สอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนด ส่งผลให้ผู้เรียนไม่บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตร

2. ขาดความรัก ความตระหนักในการจัดกิจกรรม

ต้องยอมรับว่าครูภาษาไทยหลายคนทุ่มเทให้กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างไร้เรียกว่า อุทิศตนเพื่อศิษย์ แต่ก็มีครูหลายคนที่ได้รับมอบหมายให้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย แต่ขาดความรัก ความตระหนักที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าจบไม่ตรงสาขาวิชา หรือจบตรงสาขาวิชาแต่ไม่อยากจะสอนชั้นเรียนที่ได้รับมอบหมาย ทั้งนี้การขาดความรัก ความตระหนักดังกล่าวในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ย่อมส่งผลกระทบต่อผู้เรียนและต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากครูดังกล่าวจะไม่สนใจในการพัฒนาผู้เรียน หากผู้เรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยต่ำก็ไม่อยากพัฒนา เพราะขาดจิตวิญญาณของความเป็นครู

3. ความเข้าใจแก่นภาษาไทยอย่างถ่องแท้

ครูภาษาไทยหลายคนไม่ได้จบตามสาขาวิชาภาษาไทย หรือจบตรงตามสาขา จึงขาดความเชี่ยวชาญด้านภาษาไทย แต่เมื่อได้รับมอบหมายให้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยย่อมเป็นปัญหาอย่างหนัก เพราะภาษาไทยไม่ใช่ว่าคนไทยทุกคนจะสามารถสอนผู้เรียนได้ ความเป็นภาษาที่มีกฎเกณฑ์ ระบบ ดังนั้น เมื่อไม่ได้จบตามสาขาวิชาภาษาไทย ก็ย่อมจะต้องเกิดปัญหาหลายอย่างเพราะขาดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ด้านเนื้อหาสาระภาษาไทย เช่น กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้เรียนเรื่อง พระอภัยมณี ตอน พระอภัยมณีหนีนางผีเสื้อ ก็ไม่ได้หมายความว่าครูผู้สอนจะอ่านตามเฉพาะตอนนี้เท่านั้น แต่หากจะต้องมีพื้นความรู้เรื่อง พระอภัยมณี ทุกตอนมาก่อนจึงจะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน สนุกสนาน และทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วรรณคดีอย่างซาบซึ้ง

4. กลวิธีการจัดการเรียนรู้

เป็นที่ทราบกันดีว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษานั้น ต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ แต่ในการออกแบบกิจกรรมนั้นครูย่อมมีความสำคัญไม่แพ้ผู้เรียน ทั้งนี้ยังพบว่าครูภาษาไทยยังขาดกลวิธีการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย ส่วนใหญ่จะยึดตัวครูเป็นหลัก เป็นการสอนบรรยายหน้าชั้นเรียนในลักษณะเป็นผู้ให้ความรู้ผู้เรียนอยู่ฝ่ายเดียว ขณะยืนสอนจะยืนอยู่ตรงกลางหน้าชั้นเรียนจากนั้นก็อธิบายเนื้อหาตามหนังสือเรียน จึงทำให้การเรียนการสอนน่าเบื่อ ผู้เรียนไม่สนใจเรียน ไม่กระตือรือร้น เพราะการสอนทำให้ไม่ตื่นเต้น นอกจากนี้ครูภาษาไทยหลายคนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่านทำนองเสนาะ ก็ไม่สามารถที่จะอ่านทำนองเสนาะให้แก่ผู้เรียนฟังได้ หรือบางคนจัดกิจกรรมด้านวรรณคดีและวรรณกรรม ก็ให้ผู้เรียนอ่านทุกตัวอักษรพร้อมกัน ซึ่งค่อนข้างใช้เวลามากจึงเกิดการเบื่อการเรียนวรรณคดีไปด้วย

5. การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทย นับเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งสำหรับครูภาษาไทย แต่ปัจจุบันยังพบว่าครูภาษาไทยไม่ให้ความสำคัญในเรื่องนี้เท่าที่ควร โดยมองว่าเป็นเรื่องหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นอกจากนี้การใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลก็ไม่หลากหลาย ส่วนมากจะพบการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อเรียนจบประจำหน่วย การทดสอบกลางภาค และการทดสอบปลายภาค โดยขาดความรู้ความเข้าใจด้านเครื่องมือวัดและประเมินผล ไม่ได้วัดผลตามสภาพจริง ขาดการใช้แฟ้มสะสมผลงานประเมินผู้เรียน ไม่นำเกณฑ์คุณภาพ (Rubric Scoring) มาใช้ในการประเมินผลผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนกลายเป็นผู้ถนัดเนื้อหาด้านความรู้ความจำมากกว่าจะเป็นนักวิเคราะห์

6. สื่อและนวัตกรรม

สื่อและนวัตกรรม มีความสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย แต่กลับกลายเป็นปัญหาสำคัญสำหรับครู เพราะครูภาษาไทยส่วนมากไม่ได้สร้างสื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ หรือทักษะกระบวนการให้แก่ผู้เรียน หลายคนมองว่าไม่มีเวลาในการทำสื่อและนวัตกรรม เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับกิจกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย และมองว่านวัตกรรมนั้นมีราคาแพง ผู้บริหารไม่สนับสนุนเท่าที่ควรจึงไม่สามารถที่จะนำมาใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้ นอกจากนี้ครูยังมีความคิดเห็นว่าแม้สื่อจะมีความสำคัญแต่หากนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ก็

อาจจะเกิดปัญหาได้ เช่น สร้างสื่อประเภทบทเรียน CAI แต่โรงเรียนไม่มีคอมพิวเตอร์เพียงพอ สร้างแบบฝึกเสริมทักษะ แต่งบประมาณที่จะพิมพ์ให้ผู้เรียนกลับไม่มี ฯลฯ

7. ขาดการศึกษา ค้นคว้า อบรม สัมมนาเพิ่มเติม

ครูภาษาไทยหลายคน มองว่าการอบรม ประชุม หรือสัมมนา ทำให้เสียเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้งห้องเรียนทำให้ผู้เรียนไม่มีครูสอน การคิดอย่างนี้ถือว่าคิดไม่ถูกต้อง เพราะการอบรมถือว่าเป็นการเพิ่มเติมความรู้ให้แก่ครู ภาษาไทยเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ภาษาเกิด แก่ เจ็บ ตาย เช่นเดียวกับมนุษย์ ภาษาก็ต่าง ๆ ที่เคยร่ำเรียนมาสมัยเรียนก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ฉะนั้นหากไม่มีโอกาสเข้าศึกษาต่อระดับที่สูงขึ้น ก็ย่อมขาดองค์ความรู้หรือวิทยาการจัดการเรียนรู้ไปใช้พัฒนาผู้เรียน สิ่งนี้จะเป็นผลเสียมากกว่าการมองว่าทั้งห้องเรียน อย่างไรก็ตามปัจจุบันนี้กระทรวงศึกษาธิการก็ได้ให้ความสำคัญของการพัฒนาครู โดยให้การสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาตนเอง และให้เข้ารับการอบรมได้เฉพาะวันหยุดราชการเท่านั้น ซึ่งนับเป็นสิ่งที่ดีเพราะครูจะได้เพิ่มเติมความรู้ และไม่ทิ้งห้องเรียนมาเพื่ออบรมอย่างเดียว

8. การกีดกันออกเหนือจากงานสอน

สภาพปัญหาด้านภาระหน้าที่อื่นของครูมีมากนั้น มีมานานหลายสิบปี และอาจจะเพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ ซึ่งตรงนี้เป็นปัญหาอย่างหนึ่งของครู ที่ทำให้ครูภาษาไทยส่วนมากไปทำภารกิจเหล่านั้นให้กับหน่วยงานไม่ว่าจะเป็นโครงการของกระทรวงศึกษาธิการเองหรือหน่วยงานอื่น เช่น กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ฯลฯ โดยกิจกรรมดังกล่าวย่อมทำให้ครูไม่มีเวลามาเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน หรือบางครั้งครูภาษาไทยต้องมอบหมายงานให้แก่ผู้เรียนในห้อง ขณะที่ตัวเองนั่งพิมพ์งานหรือทำงานส่งผู้บริหารหรือหน่วยงานดังกล่าว ซึ่งตรงนี้นับเป็นปัญหาที่ครูภาษาไทยมองว่าแก้ไขได้ยากที่สุด และมองว่าหากไม่มีภารกิจนอกเหนือจากงานสอนนั้น จะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

แนวทางแก้ปัญหาและพัฒนาครูผู้สอน

จากสภาพปัญหาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูภาษาไทยข้างต้นสามารถแก้ปัญหาได้ ดังนี้

1. ครูภาษาไทยต้องวิเคราะห์หลักสูตรและตัวชี้วัดอย่างละเอียด

จากที่กล่าวมาแล้วว่าหลักสูตรและตัวชี้วัดเปรียบเสมือนเข็มทิศนำทางการเรียนรู้ ดังนั้นครูผู้สอนภาษาไทยจะต้องวิเคราะห์หลักสูตรและตัวชี้วัดอย่างละเอียดว่า กระทรวงศึกษาธิการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนที่จบด้านภาษาไทยไปแล้วนั้น มีคุณภาพเช่นไร เพราะการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจะทำให้ครูผู้สอนเข้าใจว่าจะออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไรให้สอดคล้องกับหลักสูตรและตัวชี้วัด ท้ายสุดผู้เรียนก็จะสามารถทำคะแนนผลทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ได้สูงขึ้น หรืออาจมากกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. ครูภาษาไทยต้องมีใจรัก และตระหนักในวิชาชีพตนเอง

หากครูภาษาไทยทุกคนมีใจรัก และตระหนักในวิชาชีพ และวิชาภาษาไทย ก็จะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น แม้จะไม่จบตรงสาขาวิชา แต่ถ้ามีใจรักที่จะสอนวิชาภาษาไทย ครูจะทุ่มเท ขยัน และหมั่นเพียรในการแสวงหาความรู้มาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนเอง

3. ครูภาษาไทยต้องเข้าใจเนื้อหาสาระของรายวิชาภาษาไทยอย่างถ่องแท้

เนื้อหาสาระการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย นับเป็นเนื้อหาที่ค่อนข้างจะแบ่งกันออกไปอย่างสิ้นเชิงแต่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ย่อมมีความสัมพันธ์กันเพราะภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารทุกวัน การที่ครูภาษาไทยเข้าใจแก่นแท้ของเนื้อหาเป็นอย่างดี ก็จะออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพ เพราะหน้าที่หลักของครูก็ย่อมมีหน้าที่สอน และการที่จะมีหน้าที่สอนได้นั้นย่อมหมายถึงมีความรู้เพียงพอที่จะสอนเป็นอย่างดี

4. ครูภาษาไทยต้องเปลี่ยนวิธีสอน เพื่อผู้เรียนเปลี่ยนวิธีเรียน

การสอนแบบเดิม ๆ หรือการสอนที่เน้นครูเป็นสำคัญ ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนไม่กล้าแสดงออกหรือไม่มีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ฉะนั้นครูจะต้องหารูปแบบ วิธี หรือเทคนิคการจัดการเรียนรู้ใหม่ ๆ มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) มากกว่าเป็นฝ่ายรับ (Passive Learning) ถ้าหากครูเปลี่ยนวิธีสอน แน่ใจว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนวิธีเรียนตาม ซึ่งจะส่งผลดีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย

5. ครูภาษาไทยต้องวัดและประเมินผลผู้เรียนอย่างหลากหลาย

การวัดและประเมินผลมีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะที่ช่วยวินิจฉัยการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูต้องมีการวัดและประเมินผลอย่างหลากหลาย วัดและประเมินผลตามสภาพจริง ใช้แฟ้มสะสมผลงานในการประเมินผลผู้เรียน ควบคู่กับเครื่องมือวัดผลอย่างอื่น เพราะภาษาไทยเป็นการเรียนรู้ทั้งกฎเกณฑ์ทางภาษา ทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธวิธีวัดและประเมินผลที่หลากหลาย

6. ครูภาษาไทยต้องสร้างสื่อและนวัตกรรมภาษาไทย

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับประถมศึกษา ต้องอาศัยสื่อและนวัตกรรมมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียน เพราะเนื้อหาบางเรื่องมีความเป็นนามธรรม ผู้เรียนอาจไม่เข้าใจ เนื้อหาเป็นเรื่องการสร้างคำ ครูผู้สอนก็อาจจะหาบัตรคำ หรือทำกระเปาะผนังในการที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจเพิ่มมากขึ้น หรือบางเรื่องเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพูด ผู้สอนก็อาจจะนำวิดีโอทัศน์ตัวอย่างการพูดให้ผู้เรียนได้เห็น การสอนจากตัวอย่างดังกล่าวก็จะส่งผลให้ผู้เรียนมองเห็นภาพมากกว่าการบรรยายอย่างเดียว ฯลฯ

7. ครูภาษาไทยต้องยอมรับว่าการพัฒนาตนเองเท่ากับการพัฒนาผู้เรียน

การศึกษาต่อ อบรม ประชุม หรือสัมมนา ย่อมเป็นการพัฒนาตนเองอย่างหนึ่ง หากครูเข้ารับการศึกษารูปแบบพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ ก็จะทำให้ได้รับแนวคิด ทฤษฎี หรือหลักการใหม่ ๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งสามารถนำมาพัฒนาผู้เรียนได้ เช่น การที่กระทรวงศึกษาธิการทำหนังสืออุทิศ ชุด บรรทัดฐานภาษาไทย ให้ครูภาษาไทยใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แต่ปรากฏว่าเนื้อหาบางอย่างไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ตนเองเรียนมา ได้แก่ ชนิดของคำ ตามที่เคยเรียนมาในอดีตมี 7 ชนิด แต่ปรากฏว่าในบรรทัดฐานภาษาไทยมี 12 ชนิด ครูก็จะต้องทำความเข้าใจของวิวัฒนาการทางภาษาดังกล่าว จึงจะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง

8. ครูภาษาไทยต้องแบ่งสรรเวลาให้เหมาะสมกับภาระงานที่ได้รับมอบหมาย

หน้าที่ของครูก็อย่างหนึ่งทีนอกเหนือจากงานสอนก็คือ งานที่เกี่ยวข้องกับงานสอน ไม่ว่าจะเป็นงานธุรการในชั้นเรียน งานวิชาการ งานบุคคล หรืองานบริหารทั่วไป ย่อมทำให้ครูใช้เวลาส่วนใหญ่ไป

กับงานเหล่านี้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อเวลาเรียนของผู้เรียน ดังนั้นครูจะต้องแบ่งสรรเวลาให้เหมาะสมกับภาระงาน งานใดสามารถทำหลังเวลาสอนได้ก็ควรทำ หรือทำในช่วงวันหยุด ครูไม่ควรทำในขณะสอนหรือมีชั่วโมงสอน เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ภารกิจหลักของครู

สภาพปัญหาจากผู้เรียน

ปัญหาอย่างหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยก็คือ ปัญหาจากผู้เรียน ซึ่งปัญหาจากผู้เรียนนั้น สามารถกล่าวได้เป็นประเด็นใหญ่ ๆ ดังนี้

1. สภาพร่างกาย

สภาพร่างกายของผู้เรียนนับเป็นปัญหาอันดับแรกของผู้เรียน ผู้เรียนบางคนสภาพร่างกายไม่ปกติ ก็อาจจะส่งผลต่อการเรียนรู้ได้ เช่น สายตาสั้น พุดไม่ชัด หรือร่างกายพิการ ฯลฯ ก็จะทำให้การเรียนรู้ด้านภาษาช้าตามไปด้วย เพราะสภาพร่างกายมีผลต่อการเรียนรู้

2. สภาพสติปัญญา

การที่ผู้เรียนบางคนเรียนรู้วิชาภาษาไทยได้ช้า ส่วนหนึ่งมาจากผู้เรียนที่มีความบกพร่องด้านสติปัญญา เช่น การที่ผู้เรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ บางครั้งก็ไม่ได้เกิดจากตัวครูผู้สอนอย่างเดียว ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การเรียนรู้ได้ช้าขึ้นก็อาจจะมาจากสติปัญญาของผู้เรียน อย่างไรก็ตามการจะวินิจฉัยว่าผู้เรียนมีปัญหาด้านสติปัญญาหรือไม่ ครูไม่ควรจะวินิจฉัยฝ่ายเดียว ควรจะให้แพทย์เป็นผู้วินิจฉัยแทน ฯลฯ

3. สภาพจิตใจ

สภาพจิตใจของผู้เรียนนับว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ครูบางคนชอบดูดำ หรือว่ากล่าวตลอดจนลงโทษด้วยความรุนแรงกับผู้เรียน เมื่อผู้เรียนหวาดกลัวก็อาจจะส่งผลต่อการเรียนรู้ได้ เช่น ครูภาษาไทยเห็นผู้เรียนเขียนสะกดคำผิดหลายคำ แทนที่จะให้กำลังใจเชิงบวกในการพัฒนาผลงานตนเอง แต่กลับว่ากล่าวต่อหน้าชั้นเรียน และทำโทษด้วยการคัดคำดังกล่าวร้อยครั้ง ก็อาจจะทำให้ผู้เรียนไม่สนใจเรียนวิชาภาษาไทย และไม่อยากเข้าเรียนในคาบของครูคนนี้

4. สภาพสังคม

ปัญหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างหนึ่งคือ การที่ผู้เรียนไม่สามารถเข้ากลุ่มทำงานร่วมกับเพื่อนคนอื่น ๆ ได้ ปัญหาเหล่านี้มาจากปัญหาทางสังคมของผู้เรียน บางครั้งครูภาษาไทยแบ่งกลุ่มให้ผู้เรียนเข้ากลุ่มทำงาน แต่เพื่อนบางคนไม่ยอมรับให้ผู้เรียนบางคนเข้ากลุ่มด้วย ถึงให้เข้ากลุ่มด้วยแต่ก็ไม่ให้มีบทบาทในกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนคนนั้นมองว่าตัวเองเป็นตัวปัญหาในกลุ่ม อาจเป็นปมด้อยทุกครั้งในการทำงานกลุ่ม ซึ่งอาจจะส่งผลต่อการเรียนภาษาไทย และไม่อยากเข้าเรียนในรายวิชานี้

5. สภาพอารมณ์

หลายครั้งที่ผู้เรียนมีปัญหาด้านอารมณ์ ไม่ว่าจะแสดงออกมาให้เห็นหรือไม่ให้เห็นก็ตาม ย่อมส่งผลกระทบต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้เรียนบางคนมีอารมณ์รุนแรง ไม่อยากจะเรียน ก่อแค้นครูผู้สอน ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวสะดุดลง หรือบางครั้งขณะที่ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนบางคนก็จะควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทในห้องตามมา

6. ทักษะคติของผู้เรียน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยของครูภาษาไทย หลายครั้งที่ไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากว่า ผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูผู้สอนหรือต่อรายวิชา ทำให้ผู้เรียนไม่อยากจะเรียนกับครูก่อนนี้ และไม่อยากจะเรียนรายวิชาภาษาไทย อาจเป็นเพราะว่าบุคลิกภาพของครู หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไม่น่าสนใจ ซึ่งสิ่งนี้นับว่าเป็นปัญหาสำคัญมากในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยให้ประสบผลสำเร็จ เพราะหากเปลี่ยนทัศนคติไม่ได้ ก็อาจจะทำให้เกิดปัญหาไม่รู้จบ

แนวทางแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน

การแก้ปัญหาด้านผู้เรียนนั้น ไม่ใช่ผู้เรียนจะเป็นผู้แก้ปัญหา เพราะผู้เรียนเปรียบเสมือนผ้าขาวอันบริสุทธิ์ ยังไม่บรรลุนิติภาวะพอที่บางครั้งจะรู้ว่าอะไรดีอะไรชั่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนระดับประถมศึกษา ครูจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการแก้ปัญหาผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียน เป็นกัลยามิตรคอยให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ ชี้แนะแนวทางที่ดีให้แก่ผู้เรียน สร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนวิชาภาษาไทย ครูต้องตระหนักว่าสภาพจิตใจ อารมณ์ ของผู้เรียนนั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อน จะต้องมองผู้เรียนในเชิงบวกเสมอ หากมีการว่ากล่าวตักเตือนควรใช้คำที่สุภาพ และไม่ควรทำท่ามกลางเพื่อนจำนวนมาก นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย หากพบว่าผู้เรียนทำไม่ถูกต้อง หรือทำผิดจากคำสั่ง ครูจะต้องวินิจฉัยให้ได้ว่าเกิดจากสาเหตุใด คำสั่งชัดเจนหรือไม่ หรือผู้เรียนส่วนใหญ่ทำผิดมากกว่าทำถูก ก่อนที่จะว่ากล่าวหรือลงโทษ อีกทั้งการดำเนินจัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าสังคม อันดับแรกครูควรจะต้องมองว่ากลุ่มที่จะให้ผู้เรียนที่มีปัญหาเข้ากลุ่มด้วยนั้น มีลักษณะเช่นไร ผู้เรียนมีปัญหาส่วนตัวกันหรือไม่ ทั้งนี้ครูจะต้องคอยชี้แนะ และพยายามอธิบายให้ทุกคนในกลุ่มเข้าใจบทบาทหน้าที่ของทุกคนในกลุ่ม และความสำคัญกับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม สิ่งทั้งหมดที่ครูทำเพื่อผู้เรียนนั้นก็ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข เป็นคนดี คนเก่ง ตามที่สังคมคาดหวังไว้

สภาพปัญหาจากผู้บริหาร

1. ขาดวิสัยทัศน์ทางด้านภาษาไทย

ผู้บริหารหลายคนยังขาดวิสัยทัศน์ทางด้านภาษาไทย เพราะอาจมองว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่คนไทยใช้ติดต่อสื่อสารกันในประเทศอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องส่งเสริมหรือสนับสนุน ซึ่งตรงนี้นับว่าผู้บริหารดังกล่าวขาดการมองเห็นไกลในการบริหารจัดการ เพราะถ้ามองกลับด้านจะพบว่า หากผู้เรียนไม่เข้าใจวิชาภาษาไทย อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ก็ย่อมส่งผลกระทบต่อการศึกษาในรายวิชาอื่น ท้ายสุดก็จะทำให้ผู้เรียนมีปัญหาด้านการเรียนในทุกๆรายวิชา

2. ไม่ให้ความสำคัญของภาษาไทยเท่าที่ควร

หลายครั้งที่ครูภาษาไทยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย หรือจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาไทย เมื่อของงบประมาณสนับสนุนในการดำเนินกิจกรรมก็อาจได้รับการปฏิเสธจากผู้บริหาร เพราะเพียงว่าไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทย การบริหารจัดการดังกล่าวนี้ก็อาจจะส่งผลกระทบต่อครูภาษาไทยขาดขวัญกำลังใจที่จะทุ่มเทให้กับผู้เรียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับการพัฒนาด้านภาษาไทยเพิ่มเติม

3. คัดเลือกครูผู้สอนโดยไม่คำนึงถึงความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ และความเหมาะสม

ปัญหานี้ นับเป็นปัญหาสำคัญของประเทศไทยอย่างมาก ซึ่งปัญหานี้มักจะเกิดกับโรงเรียนระดับประถมศึกษา หรือโรงเรียนที่มีครูไม่ครบชั้นเรียน การที่ผู้บริหารให้ครูผู้สอนได้สอนรายวิชาภาษาไทยโดยไม่คำนึงวุฒิการศึกษา ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ และความเหมาะสมนั้น ย่อมเกิดปัญหาร้ายแรงต่อผู้เรียน เช่น การจะให้ครูที่ไม่จบตรงสาขา หรือไม่เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ย่อมทำให้เกิดปัญหาตามมาคือ ผู้เรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ หรืออ่านออกเขียนได้แต่มีไม่กี่คน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครูไม่เข้าใจศาสตร์ของการสอนอ่านออกเขียนได้ สอนตามเฉพาะแบบเรียน ไม่ค้นคว้าหรือศึกษาจากเอกสาร แบบฝึกทักษะเพิ่มเติม จึงส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

4. จัดตารางสอนไม่สอดคล้องกับบริบทของวิชาภาษาไทย

การจัดตารางสอนของโรงเรียนต่าง ๆ ทั่วประเทศ ส่วนใหญ่มักจะจัดตารางสอนโดยให้วิชาหลักอยู่ในช่วงเช้า วิชารองอยู่ในช่วงบ่าย แต่ก็มีหลายโรงเรียนที่ไม่สามารถจัดในลักษณะนี้ได้ นอกจากนี้การจัดตารางสอนของวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับประถมศึกษา ครูส่วนใหญ่มักเข้าใจว่ามีจำนวน 5 ชั่วโมง ต้องจัดตารางสอนวิชาภาษาไทยวันละชั่วโมง ซึ่งการจัดในลักษณะนี้ไม่เหมาะสมกับรายวิชาภาษาไทย เพราะรายวิชาภาษาไทย เป็นรายวิชาที่มีทักษะการใช้ภาษาอยู่ด้วย การจัดแยกวันละชั่วโมงจึงอาจส่งผลเสียกับการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เช่น การเขียนเรียงความไม่สามารถให้ผู้เรียนเขียนเสร็จภายในหนึ่งชั่วโมง หากนำกลับไปเขียนเป็นการบ้านหรือกลับมาเขียนในวันพรุ่งนี้ ผู้เรียนอาจจะไม่สามารถดำเนินเรื่องได้ต่อหรือขาดอรรถรสในการเขียน ฯลฯ รายวิชา อาจจะมียาววัน 2 ชั่วโมง ก็ได้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะได้มากยิ่งขึ้น

แนวทางแก้ปัญหาและพัฒนาผู้บริหาร

จากสภาพปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยด้านผู้บริหารดังกล่าว มีแนวทางการแก้ปัญหาและพัฒนา ดังนี้

1. ผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์ที่ดีต่อวิชาภาษาไทย

การที่จะให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ประสบความสำเร็จได้นั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับครูอย่างเดียว แต่ผู้บริหารต้องมีส่วนช่วยส่งเสริม สนับสนุน การที่ผู้บริหารมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มองว่าหากผู้เรียนทุกคนมีความสามารถด้านภาษาไทยก็จะทำให้มีความสามารถในรายวิชาอื่นด้วย เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ในแขนงวิชาต่าง ๆ

2. ผู้บริหารต้องมองว่าภาษาไทยเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ทุกรายวิชา

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสาร เป็นมรดกอันล้ำค่าของคนไทย การที่ผู้บริหารเห็นความสำคัญของภาษาไทย ก็จะทำให้ครูและผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าวด้วย ดังนั้นเมื่อมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หรือจัดกิจกรรมทักษะทางภาษาไทย ผู้บริหารต้องส่งเสริมสนับสนุนอย่างเต็มที่ เช่น จัดกิจกรรมวันภาษาไทย แข่งขันทักษะทางวิชาการ ผู้บริหารจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ ฯลฯ

3. ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญด้านวางตัวครูผู้สอน

การวางตัวครูผู้สอนวิชาภาษาไทยนั้น นับเป็นหัวใจหลักสำคัญในขั้นแรกก่อนที่จะดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้บริหารต้องมองเห็นว่าครูที่จะทำหน้าที่สอนภาษาไทยได้นั้น ไม่ใช่จะจบสาขาอะไรก็ได้ หรือไม่ใช่จบตรงสาขาแต่ขาดประสบการณ์ก็จะสามารถสอนบางระดับชั้นได้ เช่น การสอนระดับประถมศึกษาตอนต้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 นับเป็นระดับชั้นที่มุ่งเน้นพัฒนาการอ่านและเขียน ฉะนั้นหากครูจบไม่ตรงสาขาหรือเพิ่งสอบบรรจุได้แล้วมาสอนในระดับนี้ย่อมเกิดปัญหาตามมา เพราะบางที่ประสบการณ์ในการสอนอ่านออกเขียนได้นั้น จะช่วยได้มากกว่าที่จบมาใหม่ ๆ แล้วมาสอน ซึ่งตรงนี้จะส่งผลกระทบเป็นลูกโซ่ไปถึงระดับชั้นที่สูงขึ้น หากผู้เรียนยังมีปัญหาด้านการอ่านและเขียน

4. ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญการจัดตารางสอนของครู

ตารางสอนระดับชั้นประถมศึกษาชั้นนี้ แตกต่างจากระดับชั้นมัธยมศึกษา การจัดตารางสอนระดับชั้นประถมศึกษา ผู้บริหารต้องจัดตารางให้มีชั่วโมงต่อกันอย่างน้อย 2 ชั่วโมง ทั้งนี้เพื่อที่ครูจะได้ฝึกทักษะทางภาษาไทยได้อย่างเต็มที่ ไม่ควรจัดตารางสอนเป็นวันละ 1 ชั่วโมง ตลอดทั้งสัปดาห์ เพราะอาจเกิดปัญหาตามมาดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

สภาพปัญหาจากหลักสูตร

1. การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้สอดคล้องสภาพสังคม เศรษฐกิจนั้น เป็นเรื่องที่ดี เพราะจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสภาพที่ใกล้เคียงปัจจุบันมากขึ้น แต่ทั้งนี้ยังพบว่าหลักสูตรกว่าจะเปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงได้นั้นต้องใช้เวลานับสิบปี ซึ่งสภาพสังคม ตลอดจนเศรษฐกิจต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ตัวหลักสูตรล้าสมัยไป ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนรู้ที่ไม่สอดคล้องกับปัจจุบัน

2. ความสอดคล้องของหลักสูตรกับวิธีการจัดการเรียนรู้ของครู

แม้ว่าหลักสูตรจะกำหนดมาตรฐานและตัวชี้วัดไว้ให้ครูผู้สอนใช้เป็นกรอบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อ่านภาษาไทย แต่ยังคงพบว่าครูส่วนใหญ่เน้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไม่คำนึงถึงมาตรฐานและตัวชี้วัดดังกล่าว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าตัวชี้วัดบางตัวครูผู้สอนไม่สามารถตีความได้ว่าสอนอย่างไร เพราะระบุอย่างกว้าง ๆ เวลาจัดกิจกรรมจึงไม่สอดคล้องกันทั้งตัวหลักสูตรและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อ่านภาษาไทย

3. หลักสูตรไม่ตอบสนองผู้เรียนทุกระดับ

หลักสูตรปัจจุบันได้ออกแบบมาโดยมุ่งเน้นความแตกต่างของผู้เรียน และยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แต่ยังคงพบว่าตัวหลักสูตรเองยังไม่ตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียนทุกระดับ มีตัวชี้วัดตัวเดียวกันแต่ให้วัดระดับความสามารถของผู้เรียนในชั้นนั้น ๆ ทั้งประเทศ โดยไม่คำนึงถึงบริบทของผู้เรียนแต่ละท้องถิ่นที่มีความสามารถหรือการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

4. เนื้อหาสาระของหลักสูตรมีมาก แต่เวลาจัดกิจกรรมมีน้อย

หากพิจารณาเนื้อหาในหลักสูตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวชี้วัดภาษาไทย จะพบว่ามีจำนวนหลายตัวชี้วัดในแต่ละชั้น ซึ่งครูจะต้องจัดกิจกรรมให้บรรลุตัวชี้วัดดังกล่าวทุกตัวจึงจะสามารถเลื่อนชั้นได้ แต่ทั้งนี้พบว่าตัวชี้วัดมีจำนวนมากนั้น ครูผู้สอนภาษาไทยไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ครบทุกตัว เพราะเวลาสอนนั้นในหนึ่งสัปดาห์มีไม่กี่ชั่วโมง ประถมศึกษามี 5 ชั่วโมง มัธยมศึกษาตอนต้น 3 ชั่วโมง และมัธยมศึกษาตอนปลาย 2 ชั่วโมง ซึ่งขัดแย้งกับการเรียนรู้ภาษาที่เนื้อหาหมิ่นมาก กอปรกับต้องฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ ฉะนั้นเวลาจึงไม่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

5. หนังสือเกี่ยวกับแนวปฏิบัติของหลักสูตรไม่ทั่วถึง

กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้กำหนดหลักสูตรให้กับครูทั่วประเทศได้เรียน และได้มีการแจกหนังสือเกี่ยวกับแนวปฏิบัติของหลักสูตร ตลอดจนจัดอบรมเรื่องดังกล่าวให้ครูทุกคนได้รับทราบเมื่อมีการเปลี่ยนหลักสูตรใหม่ แต่ทั้งนี้ยังพบว่าการดำเนินการดังกล่าวนั้นไม่ทั่วถึง เพราะหนังสือเกี่ยวกับหลักสูตรส่วนใหญ่จะได้ในนามโรงเรียน และการอบรมก็เพียงไม่กี่วัน ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาในตัวหลักสูตรที่มีจำนวนมาก ดังนั้นจึงทำให้ครูไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรดีพอ แม้หลักสูตรจะเปลี่ยนแต่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ก็ยิ่งเหมือนเดิม เพราะขาดความเข้าใจในเรื่องดังกล่าว

6. การกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในลักษณะกว้างเกินไป

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยด้านหลักสูตร ก็คือการที่หลักสูตรกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในลักษณะกว้างเกินไป ตัวชี้วัดภาษาไทยบางตัวทำให้ครูผู้สอนไม่เข้าใจว่าจะจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไรดี เช่น ตัวชี้วัดด้านวรรณคดีและวรรณกรรม กำหนดว่าวิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งตรงนี้ครูส่วนใหญ่มองว่าจะวิเคราะห์อะไรจากวรรณกรรมบ้างจึงถูกต้องตามที่หลักสูตรกำหนด แต่ถ้าหลักสูตรกำหนดตัวชี้วัดให้แคบลง เช่น วิเคราะห์วรรณศิลป์ในวรรณคดีที่กำหนด ก็จะสามารถทำให้ครูภาษาไทยเข้าใจและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น

แนวทางแก้ปัญหาและพัฒนาเรื่องหลักสูตร

จากปัญหาเกี่ยวกับสภาพหลักสูตรดังกล่าวนี้ สามารถใช้แนวทางแก้ปัญหาและพัฒนาได้ดังนี้

1. หลักสูตรต้องทันสมัย สอดคล้องกับผู้เรียนในปัจจุบัน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นการจัดกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน ดังนั้นหลักสูตรก็จะต้องมีความทันสมัย อย่างน้อยต้องมีการปรับเปลี่ยนหรือปรับปรุงทุก 5 ปี และต้องสอดคล้องกับวิถีชีวิตของผู้เรียนในปัจจุบัน เพราะในปัจจุบันนี้โลกของข้อมูลข่าวสารมีมาก ผู้เรียนสนใจสื่อทางออนไลน์มากกว่าสื่ออื่น ๆ หลักสูตรก็จำเป็นจะต้องกำหนดตัวชี้วัดหรือมาตรฐานการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับการสื่อสารทางสื่อออนไลน์ด้วย

2. หลักสูตรต้องกำหนดทิศทางให้ชัดเจน

ปัญหาอย่างหนึ่งของครูภาษาไทยที่ไม่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรได้ก็คือการไม่เข้าใจในตัวหลักสูตร เพราะหลักสูตรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้ ทักษะ และเจตคติ ด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดให้ผู้เรียนผ่านการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน แต่ปรากฏว่าครูผู้สอนไม่มีเครื่องมือที่จะวัดทักษะเหล่านั้น และต่างคนต่างออกแบบเครื่องมือเอง ซึ่งบางครั้งต้องยอมรับว่าไม่มีคุณภาพดีพอ หรือแม้กระทั่งกระทรวงได้จัดทำแนวทางเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลในเรื่องดังกล่าวให้

ครูศึกษา ก็ยังพบว่าครูส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ตามที่กระทรวงกำหนดได้ เพราะมีวิธีการหรือเนื้อหามากเกินไปจนทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการทำ

3. หลักสูตรต้องกำหนดมาตรฐานและตัวชี้วัดให้แคบลง

ต้องยอมรับว่าครูภาษาไทยในระดับประถมศึกษาชั้นนั้น หลายคนไม่จบตรงสาขาวิชาการที่จะให้ครูเหล่านั้นต้องมาตีความมาตรฐานและตัวชี้วัดเองนั้น ย่อมเป็นเรื่องลำบาก เพราะเวลาส่วนใหญ่นั้นก็หมดไปกับการสอนและกิจกรรมนอกเหนือการสอน จะให้มาศึกษาตัวชี้วัดแต่ละตัวนั้นก็คงเป็นเรื่องยาก ดังนั้นหลักสูตรควรกำหนดตัวชี้วัดในลักษณะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ให้ครูภาษาไทยนำไปใช้ได้โดยไม่ต้องมาตีความว่าจะดำเนินการจัดกิจกรรมอะไรให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดที่กำหนด เพราะตัวชี้วัดบางตัวลักษณะที่กว้างเกินไป

4. กระทรวงศึกษาธิการต้องสร้างความเข้าใจเรื่องหลักสูตรให้แก่ครู ทุรบายอย่างทั่วถึง

ก่อนที่จะนำหลักสูตรไปใช้ แน่แน่นอนว่าย่อมมีการศึกษานำร่องหรือทดลองใช้กับโรงเรียนที่มีความพร้อมก่อนเสมอ แต่ทั้งนี้เมื่อประกาศให้ใช้หลักสูตรทั้งประเทศนั้น กระทรวงศึกษาธิการจะต้องแน่ใจก่อนว่าครูได้ศึกษาคู่มืออย่างดีหรือเปล่า มีการจัดอบรมอย่างทั่วถึงหรือไม่ ไม่ใช่จัดเพียงครั้งสองครั้งแล้วก็มองว่าครูเข้าใจกันหมดแล้ว ซึ่งตรงนี้จะยังเป็นปัญหาหลักมาก เพราะเมื่อครูไม่เข้าใจในตัวหลักสูตรแล้ว ก็เหมือนไม่เข้าใจกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามมาด้วย

5. หลักสูตรควรเพิ่มจำนวนชั่วโมงสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การเพิ่มจำนวนชั่วโมงให้กับรายวิชาภาษาไทยนั้น แม้จะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากในทางปฏิบัติ แต่ก็ไม่ควรมองข้าม เพราะอย่าลืมน่าภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ให้แก่ทุกวิชาการอ่านทุกวิชา ต้องการอาศัยการอ่านเชิงวิเคราะห์ วิเคราะห์ ประเมินค่า การเขียนตอบต้องอาศัยทักษะการเขียนสรุปความ เขียนสร้างสรรค์ ฯลฯ หรือแม้การนำเสนองานในแต่ละวิชาจะต้องอาศัยทักษะการพูดที่ครูภาษาไทยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้มาใช้ ทั้งนี้เมื่อมีจำนวนชั่วโมงน้อยก็ไม่สามารถที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะดังกล่าวได้หมด ส่งผลให้ผู้เขียนอ่าน เขียน และพูด ไม่ได้เต็มที่หรือไม่เต็มศักยภาพเท่าที่ควรจะเป็น

สภาพปัญหาจากหนังสือเรียน

ปัญหาอย่างหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือปัญหาที่เกิดจากหนังสือเรียน ซึ่งปรากฏว่าหนังสือเรียนในปัจจุบันนี้มีปัญหาดังนี้

1. ความยากง่ายเนื้อหาในหนังสือเรียน

หนังสือเรียนทุกวันนี้มีความยากง่ายแตกต่างกัน หนังสือเรียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ใช้ประกอบการเรียนของนักเรียน โดยเป็นสื่อให้นักเรียนได้ใช้เรียนตามหลักสูตร การจะทำหนังสือเรียนบางทีก็มีข้อจำกัดในด้านการจัดทำ ไม่สามารถที่จะจัดทำได้ตรงตามความต้องการของครูเสมอไป อีกประเด็นหนึ่งคือหนังสือเรียนต่างพิจารณาความยากง่ายของเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัยเรียนของนักเรียน แต่ทั้งนี้ต้องยอมรับว่าผู้เรียนมีความแตกต่างกันทั้งทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และสติปัญญา หนังสือเรียนจึงไม่สามารถที่จะแยกส่วนนั้นมาใช้ประกอบการเรียนรายบุคคลได้ จึงส่งผลให้นักเรียนบางคนไม่สามารถอ่านคำบางคำ หรือเข้าใจความหมายของคำบางคำ พร้อมกับเพื่อนร่วมชั้นได้

2. ความสอดคล้องเนื้อหาชีวิตประจำวัน

หนังสือเรียนบางสำนักพิมพ์ ได้จัดทำเนื้อหาที่สอดคล้องเฉพาะกับตัวชีวิตในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แต่บางที่เนื้อหาที่นำมาใช้ในบทเรียนนั้นห่างจากชีวิตประจำวัน ของผู้เรียน กล่าวคือ ไม่มีความสัมพันธ์หรือสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความ เบื่อหน่าย และไม่สนใจในบทเรียนดังกล่าว

3. ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

วัยผู้เรียนนั้นว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดทำหนังสือเรียนก็ต้อง คำนึงถึงจุดนี้เช่นกัน แต่ปรากฏว่าหนังสือเรียนหลายสำนักพิมพ์ยังจัดเนื้อหาไม่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน บางเรื่องเป็นเรื่องที่ยาก ผู้เรียนไม่เข้าใจว่าสิ่งที่อ่านไปนั้นคืออะไร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเรื่องราวหรือเนื้อหา ที่นำมาใช้ในบทเรียนนั้นไม่สอดคล้องกับวัยของผู้เรียนในระดับชั้นนั้น ๆ

4. ความล้าสมัยของเนื้อหาบางเรื่อง

หนังสือเรียนบางเล่ม เนื้อหาที่นำมาใช้ประกอบการเรียนนั้นเป็นเนื้อหาที่ค่อนข้างล้าสมัย กล่าวคือ เป็นเรื่องราวในอดีตที่ผู้เรียนในยุคปัจจุบันไม่เคยเห็นหรือไม่เคยรู้จัก อีกทั้งปัจจุบันนี้สิ่งที่นำมาใช้ ในบทเรียนนั้น ไม่ทันเหตุการณ์ จึงทำให้ผู้เรียนมองว่าเนื้อหาดังกล่าวไม่น่าสนใจนำไปใช้ประโยชน์ไม่ได้ เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนโทรเลข ฯลฯ ซึ่งตรงนี้มีมีความสำคัญสำหรับการเรียนการสอนภาษาไทย แต่ทั้งนี้ผู้เรียนจะมองตรงกันข้ามว่า ทุกวันนี้ไม่เห็นมีการเขียนจดหมายหากันเลย ส่วนมากจะเขียนในสื่อ ออนไลน์มากกว่า ดังนั้นครูต้องพยายามอธิบายถึงความสำคัญของการเขียนจดหมาย และเชื่อมโยงการ เขียนในยุคสื่อออนไลน์ให้ได้

5. ความน่าสนใจของหนังสือเรียน

หนังสือเรียนเปรียบเสมือนสื่อนำทางให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ การที่หนังสือเรียนไม่ น่าสนใจจึงทำให้ผู้เรียนไม่สนใจตามไปด้วย หนังสือที่ไม่น่าสนใจเช่น ไม่มีภาพประกอบ ใช้กระดาษไม่ได้ มาตรฐาน การจัดพิมพ์ไม่เป็นระบบ ไม่มีสีสันทสวยงาม ฯลฯ สิ่งเหล่านี้หากเกิดขึ้นในหนังสือเรียนก็จะทำให้ หนังสือเรียนเล่มนี้ด้อยค่าลงทันที แม้ว่าเนื้อหาจะดีเท่าใดก็ตาม ทั้งนี้ปฏิเสธไม่ได้ว่าผู้เรียนยังเป็นเด็กที่รัก ความสวยงามและอยากเรียนรู้สิ่งที่น่าสนใจ ดังนั้นจึงควรคำนึงถึงประเด็นการคัดเลือกหนังสือเรียนที่จะ นำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนด้วย

แนวทางแก้ปัญหาด้านหนังสือเรียน

กระทรวงศึกษาธิการมีหน้าที่ดูแล กำกับเกี่ยวกับหนังสือเรียน ฉะนั้นจะต้องให้ความสำคัญ เกี่ยวกับสำนักพิมพ์ที่ผลิตหนังสือเรียนต่าง ๆ ให้ผลิตอย่างมีคุณภาพมาตรฐาน สอดคล้องกับวัย เหมาะสม กับระดับชั้นที่เรียน เนื้อหาที่นำมาบรรจุไว้ในบทเรียนต้องน่าสนใจ ทันเหตุการณ์ อีกอย่างควรจัดเวที เสวนาการมีส่วนร่วมในการวิพากษ์วิจารณ์หนังสือเรียนเพื่อแก้ไขปรับปรุง เพราะหนังสือเรียนที่ใช้ปัจจุบัน นี้ค่อนข้างจะใช้มาเป็นเวลานาน จึงต้องมีการปรับปรุงใหม่ให้ทันสมัยเพิ่มขึ้น นอกจากนี้หนังสือเรียนต้อง ให้ผู้เรียนครบทุกคนก่อนที่จะเปิดภาคเรียน เพราะในปัจจุบันนี้บางโรงเรียนเปิดเรียนไปแล้ว 1 ภาค

การศึกษา ปรากฏว่าผู้เรียนยังไม่ได้หนังสือเรียน จึงอาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้การสอนของครูและผู้เรียนก็เป็นได้

สภาพปัญหาจากผู้ปกครอง และสิ่งแวดล้อม

ผู้ปกครองนับว่าเป็นบุคคลสำคัญลำดับแรกของผู้เรียน ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้ดั่งนั้น ปฏิเสธไม่ได้ว่าส่วนหนึ่งมาจากผู้ปกครอง อย่างไรก็ตามปัญหาการเรียนการสอนปัจจุบันนี้ ผู้ปกครองก็ถือว่าเป็นผู้ทำให้เกิดปัญหา ซึ่งอาจเกิดจากสาเหตุดังนี้

1. ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง

การขาดความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ผู้ปกครองส่วนใหญ่ของประเทศยังเป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงาน หากเข้ากินค่ำ ต้องออกไปทำงานแต่เช้าตรู่และกลับอีกทีก็ค่ำหรือดึก จึงไม่สามารถที่จะใส่ใจดูแลผู้เรียนเท่าที่ควร เวลาที่ครูมอบหมายงานหรือให้การบ้าน ผู้เรียนก็จะทำเพียงลำพัง เพราะผู้ปกครองไม่ได้ใส่ใจที่จะตรวจสอบภาระงานที่ได้รับมอบหมาย หรือช่วยชี้แนะการบ้านให้แก่ผู้เรียน อีกประเด็นหนึ่งผู้ปกครองที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ หรือไม่มีความรู้เกี่ยวกับรายวิชาภาษาไทยก็อาจจะไม่สามารถช่วยแนะนำให้ผู้เรียนได้ นอกจากนี้ผู้ปกครองบางคนไปทำงานต่างจังหวัดหลายเดือนก็อาจจะฝากผู้เรียนไว้กับตายาย หรือญาติพี่น้องทำให้ผู้เรียนขาดความอบอุ่น ขาดที่ปรึกษา ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในระยะเวลาค่อมา

2. ผู้ปกครองไม่มีเวลาเพียงพอ

จากที่กล่าวมาข้างต้นแล้วว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงาน เวลาทำงานแทบจะทุกวัน ไม่มีวันหยุด จึงทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอที่จะอบรมสั่งสอน หรือชี้แนะเกี่ยวกับการเรียนหรือการใช้ชีวิตประจำวันให้แก่ผู้เรียน เมื่อผู้ปกครองไม่มีเวลาให้ ผู้เรียนหลายคน ก็จะเฉลเฉล หรือเกเร ไม่สนใจเรียน เห็นเพื่อนมีความสำคัญกว่าผู้ปกครองจึงเกิดเลียนแบบพฤติกรรมตามเพื่อน หากได้เพื่อที่ดีก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่หากได้เพื่อที่ไม่ดีก็อาจจะส่งผลไม่ดีตามมาด้วย ทั้งนี้เพราะว่าผู้เรียนขาดคนให้คำปรึกษาชี้แนะ และไม่มีเวลาอยู่กับผู้ปกครอง

แนวทางแก้ปัญหาและพัฒนา

ผู้ปกครองถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาผู้เรียน หากขาดผู้ปกครองไปแล้ว ผู้เรียนย่อมขาดความอบอุ่น ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้การสอน ดังนั้นผู้ปกครองต้องคำนึงถึงความสำคัญข้อนี้เป็นหลัก ต้องเอาใจใส่ผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น หมั่นติดตามภาระงานหรือการบ้านของผู้เรียนที่ได้รับมอบหมาย เข้าร่วมประชุมกับทางโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนจนให้เวลากับผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น อาจจะเป็นวันละชั่วโมงหรือสองชั่วโมง วันหยุดก็พาผู้เรียนไปศูนย์หนังสือหรือเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งนี้จะเป็นการให้กำลังใจผู้เรียน ให้ความอบอุ่น ผู้เรียนจะมองว่าตัวเองไม่เดียวดาย และการติดตามผลการเรียนดังกล่าวก็จะทำให้ผู้เรียนตระหนักเพิ่มขึ้นถึงการเรียนของตน หากแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ก็จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จเพิ่มมากขึ้น

บทสรุป

การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยในศตวรรษที่ 21 แตกต่างจากการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิงทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการมุ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะสูงขึ้นทุกปี อีกทั้งความสามารถด้านการอ่านและเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 จะพัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตามแม้กระทรวงศึกษาธิการจะคาดหวังความสำเร็จดังกล่าวข้างต้นแต่ยังพบว่าปัจจุบันการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยยังประสบปัญหาหลายด้าน ซึ่งอาจจะเกิดจากสภาพต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้สอน หลักสูตร ผู้บริหาร สภาพแวดล้อม หนังสือเรียน และผู้เรียน ทั้งนี้สภาพปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ไม่สามารถแก้ไขได้จากคนใดคนหนึ่งหรือหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง แต่ทุกฝ่ายต้องช่วยกันในการพัฒนาเพื่อจะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยบรรลุความสำเร็จ สอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และยุทธศาสตร์ของชาติ

บรรณานุกรม

- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2535). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษา. ธนบุรี : วิทยาลัยครู
ธนบุรี สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์.
- สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2527). เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 (ภาษาไทย).
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สถาบันภาษาไทย, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2554). บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1:
ระบบเสียง อักษรไทย การอ่านคำและการเขียนสะกดคำ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค.ลาดพร้าว.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2557). ภาษาพาสอน : เรื่องน่ารู้สำหรับครูภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.